

her kommer frem, og det er den, at Fiskeri drives af mange Menneſter kun ſom Bierhverv, og det kan dog billigvis ikke ventes, at man i en Lov, der vil ſtabe en Ulykkesforſikring for Fiſkere, ſkal tage andre med end ſaadanne, der drive Fiſkeriet ſom Hovederhverv. Grænsen mellem de Fiſkere, der drive Fiſkeriet ſom Hovederhverv, og dem, der drive det ſom Bierhverv, er jo imidlertid meget vag, og her er atter en ſtor Vanſtelighed ved Løsningen af denne Sag. Den Vej, man herved viſtnof kommer til at gaa, vil være den, at Staten ſøger at tilſtyde det tilſtrækkelige Beløb til, at Spørgsmaalet om en Ulykkesforſikring for Fiſkere kan finde ſin Løsning gennem en privat Sammenſlutning mellem Fiſkerne. At ogsaa en Forſikring for ſøfartsdrivende frembyder ſtore Forſkelligheder fra det, der foreſlaas her, er ſikkert nok, men det ſkal jeg ikke nu komme nærmere ind paa.

Naar jeg ſaaledes har kunnet ſlutte mig til det foreliggende Forſlag, er Meningene ſelvfølgelig dermed, at jeg kan ſlutte mig til Forſlaget i dets Hovedtræk, ſaaledes ſom det ſøger gennem ſine væſentligſte Beſtemmelſer at løſe ſin Opgave. Deri ligger jo imidlertid ikke, at jeg ſkulde være enig i alle Enkeltheder. Det er jeg ikke, og hvad jeg har at bemærke i ſaa Henſeende, vil jeg forhaabentlig ſaa Lejlighed til at komme frem med under en eventuel Udvalgsbehandling. Jeg ſkal her kun udtale, at naar det ærede Medlem fra Horsens (Wulff) ſaa ſtærkt har fremhævet de Mangler, Forſlaget har i ſin § 11, hvor man har forſøgt paa at indføre en Forſikringsſvang, er jeg for ſaa vidt ganſte enig med ham. Dette er Forſlagets ſvage Side, og det vide de Herrer Forſlagsſtillere viſtnof meget godt. Jeg antager, at den Affattelse, denne Paragraf har ſaaet, er en Affattelse, man er kommen til under Drøftelſen netop af de ſtore Vanſteligheder, der i den Henſeende ere til Stede, og at man ogsaa har ſat denne Affattelse ind i Lovforſlaget med Bevidſthed om, at dermed var Spørgsmaalet ikke endeligt løſt. Det er ganſte ſikkert et Punkt, der maa tages op til indgaaende Overvejelse, inden Lovforſlaget kan blive fuldt tilfredsſtillende. Men, ſom ſagt, jeg ſkal ellers ikke gaa ind paa Enkeltheder, hvad jeg ſenere hen vil ſaa Lejlighed til.

Naar min Stilling ſaaledes i indværende Samling er den ſamme, ſom den var i Slutningen af forrige Samling, vil jeg dog gerne tilføje et Par forklarende Ord med Hensyn til et Faktum, der er kommet i Mellemtiden, nemlig den Reſolution, der er vedtagen paa „Fællesrepræſentationen for Industri og Haandværk“s Møde i Juni

i dette Aar, en Reſolution, ſom jo er bleven ſtærkt fremhævet af det ærede Medlem for Horsens. Jeg behøver ikke at ſige, at jeg tillægger „Fællesrepræſentationen for Industri og Haandværk“ megen Betydning, og at jeg ellers er overordentlig villig til at lytte til de Udtalelſer, der komme netop fra Fællesrepræſentationen. Som ſagt, det er overflødigt at udtale det her, fordi det viſtnof er en bekendt Sag, at jeg tidligere i Berøring har viſt denne Villighed. I dette Tilfælde har jeg imidlertid ikke kunnet tage noget Hensyn til Reſolutionen, og det har ſin Grund i, at denne Reſolution er af en ſærlig ſtrøbelig Karakter. Det er jo ikke ſaaledes, ſom det blev fremhævet af det ærede Medlem for Horsens, at denne Reſolution udelukkende gaar ud paa — ja det ærede Medlem ſagde ſelvfølgelig ikke dette, men ſaaledes maatte hans Udtalelſe opfattes — en Proteſt mod, at man paalagde Erhverv noget ſærligt Bidrag til Ulykkesforſikring. Saaledes er det ikke, Reſolutionen indeholdt i Virkeligheden mere. For at gøre klart, hvorfor denne Reſolution egentlig ikke kan gøre Krav paa nogen ſaadan ſtore Betydning, ſkal jeg her minde om, hvorledes Stillingen var paa Fællesrepræſentationens Møde. Spørgsmaalet blev indledt, men der fandt om ſelve Spørgsmaalet om Ulykkesforſikringen kun en meget ringe Forhandling Sted, hvilket jeg beklager i høj Grad, thi jeg ſkal ikke nægte, at paa diſſe ſtore Møder lægger jeg i Grunden Hovedvægten paa Forhandlingerne og de Bemærkninger, der fremkomme under Forhandlingerne; det er nemlig af dem, man lærer allermeſt, forholdsvis meget mere, end man lærer af Reſolutionerne, og det ærede Medlem for Horsens har jo ogsaa ſelv i ſaa Henſeende ſagt, hvilke Vanſteligheder der er ved at bringe en Reſolution i Stand. Imidlertid, da Forhandlingen var ſluttet, forelaa der Forſlag til tre forſkellige Reſolutioner. Jeg ſkal begynde med den tredje og ſidſte af dem. Det var en Reſolution, der gik ud paa at udtale et Onſke om, at Lovforſlaget kom til at omfatte enhver, ſaa vel Arbejder ſom Arbejdsgiver, der efter Ulykkesilfsjældet ikke havde Evne til at forſørge ſig ſelv og Familien, ſamt at Udgifterne udrededes af den forſikrede med Tilſtød af Staten. Som man vil ſe, var det en Reſolution, der aldeles gik bort fra det, der nu foreligger for os her, men derimod nærmede ſig i meget ſtærkt Grad til det Forſlag, ſom er fremsat af det ærede Medlem for Horsens, og ſom vi havde til Behandling i Jørgaars. Imidlertid blev denne Reſolution taget tilbage, og det var klart nok, at den